

Highland
Hall

De gouvernante

CARRIE TURANSKY

CARRIE TURANSKY

Highland
Hall

De gouvernante

ROMAN

Vertaald door Marianne Grandia

Voorhoeve

De gouvernante is het eerste deel in de *Highland Hall*-serie.
Na *De gouvernante* volgen *De debutante* en *Toevluchtsoord*.

Derde druk 2016

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2014
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Governess of Highland Hall* bij WaterBrook Press, een imprint van Crown Publishing Group, een onderdeel van Random House LLC, New York, een Penguin Random House Company.

© Carrie Turansky, 2013

Vertaling Marianne Grandia
Omslagillustratie WaterBrook Press
Omslagontwerp Dik Hendriks
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2437 1
ISBN e-book 978 90 297 2320 6
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Zeeën kunnen haar niet doven, rivieren spoelen haar niet weg. Zou een man met al zijn rijkdom liefde willen kopen, dan werd hij smadelijk veracht.

Hooglied 8:7

Gelukkig wie zuiver van hart zijn, want zij zullen God zien.

Matteüs 5:8

Oktober, 1911
Berkshire, Engeland

Julia Foster keek omhoog naar de wolkeloze hemel toen er een leeuwerik voorbijvloog. Ze vertraagde haar pas en terwijl haar blik de vogel volgde naar een tak van een van de goudgele bomen langs de weg, namen haar gedachten ook een vlucht; ze gingen terug naar de vertrouwde omgeving en de dierbare vrienden die ze in India had achtergelaten. Kon ze maar naar hen toe vliegen. Maar die droom zou moeten wachten.

Ze richtte haar blik op de stijgende, landelijke weg die voor haar lag. Na de volgende bocht kwam Highland Hall in zicht. Tenminste, als ze het goed onthouden had; er was immers twaalf jaar verstreken sinds ze, vlak voor hun vertrek naar India, naar een liefdadigheidsbazaar op het grote landgoed was geweest. Wat als ze de afstand of de tijd die de wandeling van het dorp Fulton naar Highland Hall vergde, verkeerd had ingeschat? Ze versnelde haar pas, want ze wilde beslist niet te laat komen voor de afspraak die ze om tien uur met Mrs. Emmitt, de huishoudster, had.

Toen ze het hoogste punt van de weg had bereikt, zag ze langs de kant een marineblauwe auto met een zwartleren dak staan; het leek een duur model. De lange man die over de geopende motorkap gebogen stond, had zijn colbert uitgetrokken en de mouwen van zijn witte overhemd opgestroopt. Hij stak zijn hand onder de motorkap, trok ergens aan en boog zich toen met een grimmig gezicht nog dieper over de motor heen.

Ze overwoog hem zonder iets te zeggen voorbij te lopen omdat ze vreemden waren voor elkaar, maar haar geweten liet haar dit niet toe. Ze bleef op een meter afstand van de auto staan en schraapte haar keel. ‘Neem me niet kwalijk, sir. Hebt u hulp nodig?’

Hij draaide zich om en keek haar boos aan. ‘Hulp?’ Hij trok op arrogante wijze zijn wenkbrauwen op. ‘En u hebt verstand van motoren?’

Julia stak haar kin omhoog en onderdrukte de neiging om op even spottende wijze te reageren. ‘Nee, sir. Maar ik ben onderweg naar Highland Hall en als u wenst, kan ik daar vragen of ze iemand naar u toe sturen.’

Hij snoof minachtend, pakte de doek die op de treeplank lag en veegde zijn handen eraan af. ‘Dat heeft geen zin. Er is daar niemand die ook maar een greintje verstand van auto’s heeft.’ Hij tikte tegen het gouden Highland-insigne op het portier.

Julia deed een stap bij hem vandaan en wilde maar wat graag deze chagrijnige man achter zich laten.

‘Wacht, zei u dat u op weg bent naar Highland Hall?’

Ze draaide zich naar hem om. ‘Ja, ik heb een sollicitatiegesprek met Mrs. Emmitt.’ Als deze man wist dat ze mogelijk binnenkort in dienst was van Sir William Ramsey, de nieuwe heer van Highland Hall, zou hij haar misschien met wat meer respect behandelen.

Hij kneep zijn donkerblauwe ogen tot spleetjes en nam haar taxerend op. ‘Een sollicitatiegesprek? Voor welke functie?’

Ze keek van hem weg en vroeg zich af of het verstandig was een gesprek gaande te houden met een man die niet de beleefdheid had zichzelf voor te stellen.

‘Het is in orde. U kunt het mij vertellen.’ Hij knikte haar toe en verwachtte duidelijk een antwoord.

‘Als u het beslist wilt weten: ik solliciteer naar de functie van gouvernante.’

Er flitste een trek van ongeloof over zijn gezicht, maar direct daarna keerde de norske uitdrukking terug. ‘Daar ziet u er veel te jong voor uit. Hebt u ervaring?’

Ze rechtte haar rug in een poging enkele centimeters aan haar geringe lengte toe te voegen, maar ook dan reikte ze nog nauwelijks tot zijn schouders. 'Ik heb negen jaar lesgegeven aan kinderen.'

'Echt waar? Bent u dan op uw tiende met lesgeven begonnen?'

Ze klemde haar kaken op elkaar. Bleef deze man zo lomp reageren? 'Nee, sir, op mijn achttiende. Als u me nu wilt verontschuldigen? Ik moet gaan, anders kom ik te laat.' Ze draaide zich om en liep met grote passen bij hem vandaan.

'Het is nergens voor nodig er gepikeerd vandoor te gaan,' zei hij, terwijl hij haar inhaalde. 'Ik wilde u niet beledigen.'

'Ik ben niet beledigd. Ik probeer gewoon op tijd te komen.' Ze wierp een zijdelingse blik op hem. 'Ik kan me niet veroorloven langs de kant van de weg mijn tijd te verlummelen met een automobiel.'

Hij grijnsde breed en grinnikte toen.

Haar wangen begonnen te gloeien. Deze man haalde het bloed onder haar nagels vandaan. Hoe durfde hij haar uit te lachen?! Ze ging geen moment langzamer lopen en gaf hem niet de voldoening van een reactie.

'Goed dan, ik bied u mijn verontschuldigen aan.'

Ze schonk hem een vernietigende blik en liep zo snel door dat het haar een steek in haar zij opleverde.

Het leek hem, met zijn lange benen, geen enkele moeite te kosten haar bij te houden. 'U hebt echt lef. Daar houd ik van.'

Ze haalde diep adem en draaide zich naar hem toe. 'U, sir, u bent zo ongelooflijk vrijpostig en ongemanierd!'

Zijn mond viel open en hij keek haar met grote ogen aan.

Verhit liep ze bij hem vandaan, maar al na een paar stappen voelde ze zich schuldig. *Vergeef me, Heer. Ik had niet zo tegen hem mogen praten. Maar hij was zo ongemanierd, dat ik mezelf niet in de hand kon houden.* Ze zuchtte en sloeg haar ogen op naar de hemel. *Het spijt me, dat laatste was niet waar. Ik hoef U er maar om te vragen, of U bent zo trouw om mij de kracht te geven mijn tong in bedwang te houden. Maar alstublieft, Heer, kunt U ervoor zorgen dat*

hij vergeet wat ik zei? Of dat ik op Highland maar weinig contact met hem zal hebben?

Ze betwijfelde of het laatste deel van haar gebed zou worden verhoord, want hoewel Highland Hall vrij groot was, zag het personeel elkaar hoogstwaarschijnlijk de hele dag door.

Wat een afschuwelijke start! Hij zou ongetwijfeld iedereen vertellen wat voor heetgebakerd persoonsje zij was en dat ze niet geschikt zou zijn voor de functie van gouvernante. Nu kon ze vast wel vergeten dat ze aangenomen werd. Maar ze móest die betrekking gewoon hebben. Haar vader was nu al maanden ziek, waardoor hij zich genoodzaakt had gezien vanuit India naar Engeland terug te keren. Nu hij zijn werk als arts niet meer kon uitvoeren, waren haar ouders financieel van haar afhankelijk. Ze mocht hen niet teleurstellen, hoe nederig of moeilijk het werk ook zou zijn.

De weg boog naar rechts en Highland Hall kwam in zicht. Julia vertraagde haar pas en nam het prachtige landgoed en het grote huis in zich op. Het leek wel een kasteel, met maar liefst vier verdiepingen op het hoogste punt, een uitgestrekt gazon en de gebogen grindweg naar de voordeur. Het was opgetrokken uit zandkleurige steen en hoewel het op sommige plekken door de tijd was verkleurd en geel en grijs was geworden, zag het er nog steeds robuust en indrukwekkend uit. Aan de rechterkant had het huis een hoge, ronde toren en bij de ingang een gewelfde portiek die zich tot halverwege de voorkant van het huis uitstrekte.

Dat huis is een fortuin waard, en de mensen die daar wonen, hebben een totaal andere levensstijl dan ik heb gekend. Hoe zal ik daar ooit passen, Heer?

Ze schudde haar hoofd en rechtte haar rug. Als ze een goede indruk wilde maken en er op de afgesproken tijd wilde zijn, had ze geen tijd om hier te gaan staan piekeren. Ze liep naar de zijkant van het huis en volgde daarbij de aanwijzingen die dominee Langford haar had gegeven.

Een breedgeschouderde man met een bruine pet en tweedjas duwde een kruiwagen naar de serre. Hij bleef staan en knikte

haar toe. 'Kan ik u helpen, Miss?' De man, die waarschijnlijk rond de vijfendertig was, had een vriendelijk en betrouwbaar gezicht.

Ze knikte terug en glimlachte licht. 'Ik heb een afspraak met Mrs. Emmitt.'

Hij wees naar een deur bij de achterzijde van het huis. 'Bel daar maar aan, Miss, dan komt er vanzelf iemand naar u toe.'

Ze bedankte hem en stak de achterzijde van het binnenplein over. Voor de deur haalde ze diep adem, streek met haar hand langs haar cape en rok en controleerde of haar hoed goed zat. Alles leek in orde te zijn. Ze stak haar hand uit en drukte op de bel, terwijl haar maag fladderde als een nerveus vogeltje.

Al na enkele tellen ging de deur open en werd ze begroet door een gezette, jonge vrouw met rode wangen en helderblauwe ogen. Ze droeg een wit schort over haar donkergroene dienstbodejurk en een wit kapje.

'Wat kan ik voor u doen, Miss?'

'Ik ben Julia Foster en ik kom voor Mrs. Emmitt.'

'Uitstekend. Komt u binnen.' Ze liep het trapje al af en glimlachte over haar schouder. 'Ik ben Lydia, een van de dienstmeisjes. Komt u solliciteren?'

'Ja.' Met de ontmoeting met de humeurige chauffeur nog vers in haar geheugen, besloot ze geen verdere informatie te geven.

Onder aan de trap kwam haar de heerlijke geur van versgebakken brood en gegrild vlees tegemoet. Ze haalde diep adem en genoot van het aroma. Haar maag trok samen en herinnerde haar aan het bescheiden bordje havermout dat ze die ochtend om zeven uur had gegeten.

Bij het passeren van de keuken blikte Julia snel door de deuropening naar binnen. Midden in het vertrek stonden een man met een witte koksjas en twee jonge vrouwen aan een grote werktafel groente te snijden. De man zei iets tegen een van de vrouwen, maar hij had zo'n sterk Frans accent, dat Julia hem niet kon verstaan.

'U moet bij Mrs. Emmitt goed op uw woorden letten,' zei Lydia, terwijl ze door de hal liepen. 'Ze hecht groot belang aan

goede manieren en zo. Maar u ziet er keurig uit. Dan hebt u al een streepje voor.'

'Dank je,' mompelde Julia, hoewel ze niet zeker wist of dit het juiste antwoord was.

'Hier is het,' zei Lydia, terwijl ze voor een gesloten deur stilstond. Ze glimlachte breed en knikte. 'Goed, klop maar aan. En veel geluk gewenst.'

Julia gaf haar een knikje, zond nog een stil gebed omhoog en klopte op de deur, terwijl het dienstmeisje in een andere kamer verdween.

De deur zwaaide open en Julia keek in het strenge gezicht van een vrouw van ongeveer zestig jaar oud. Op haar neus prijkte een kleine bril met een ijzeren montuur. Ze droeg een eenvoudige marineblauwe jurk met een camee bij de hals en aan de tailleband was een sleutelbos bevestigd.

'Goedemorgen, ma'am. Ik ben Julia Foster.'

'Kom binnen. Ik verwachtte u.' De vrouw wees naar de rechte stoel bij de open haard en nam zelf op de sofa plaats. 'Hebt u aanbevelingsbrieven?'

'Jazeker, ma'am.' Julia pakte de brieven van dominee Langford en Lady Farnsworth uit haar handtas en overhandigde ze Mrs. Emmitt.

De huishoudster tuitte haar lippen en las eerst de brief van Lady Farnsworth. 'Ze schrijft dat ze uw familie al vele jaren kent.'

'Dat klopt. Vanaf de dag dat de lady met Lord Farnsworth in het huwelijk trad, was mijn vader hun arts.'

'Ik zie niet echt wat dit met u te maken heeft.'

Mrs. Emmitt maakte de brief van dominee Langford open. Tijdens het lezen verzachtte haar gezichtsuitdrukking geen moment. 'Hier staat dat u twaalf jaar het land uit bent geweest. Klopt dat?'

Julia knikte. 'Onze familie heeft vanaf 1899 voor het Londens Zendingsgenootschap in India gewerkt.'

Mrs. Emmitt trok haar neus een beetje op en richtte haar blik weer op de brief. 'Was u daar onderwijzeres?'

‘Ja, we hebben een tehuis voor meisjes geopend en een kleine kliniek voor de inwoners van het dorp.’

Julia werd overspoeld door herinneringen: het overvolle marktplein met de zware geuren van specerijen, de rode bloemen van de klimop tegen de stenen muren rondom hun woning, de felgekleurde geborduurde sari's die de vrouwen droegen, de prachtige donkere gezichtjes van hun dochtertjes – haar leerlingen, de bloemen van hun bediening.

‘Miss Foster?’

Julia knipperde met haar ogen. ‘Neemt u me niet kwalijk. Wat zei u?’

‘Hoe denkt u onze jonge meisjes de vaardigheden bij te brengen die ze nodig hebben om hun debuut te kunnen maken in de Londense society als u zelf opgegroeid bent in’ – ze keek over de rand van haar bril naar Julia – ‘zo'n onbeschaafde omgeving?’

Julia's wangen begonnen te gloeien. ‘Ik ben opgegroeid in Fulton en mijn lieve, vrome ouders hebben mij hun christelijke waarden en normen bijgebracht. Tot mijn twaalfde ben ik naar school gegaan en daarna heeft mijn moeder mij tot mijn vijftiende thuis lesgegeven. Tijdens ons verblijf in India hebben mijn ouders mij altijd met raad en daad bijgestaan. De ervaring die ik daar heb opgedaan, gaf mij unieke gelegenheden om God in de wereld aan het werk te zien en met allerlei soorten mensen om te gaan.’

Mrs. Emmitt pakte een zakdoekje uit haar mouw en depte haar neus. ‘Juist, ja... allerlei soorten mensen.’ Ze vouwde de brieven dicht en gaf ze aan Julia terug. ‘We zijn al een poosje op zoek naar een gouvernante, maar het valt niet mee om er een te vinden. Er wonen maar weinig gekwalificeerde kandidaten in de omgeving.’

Julia wist niet goed wat ze hierop moest zeggen, dus zweeg ze.

Mrs. Emmitt zuchtte en knikte toen gelaten. ‘Sir William heeft twee kinderen. Zijn zoon Andrew is negen, en zijn dochter Millicent is zes. Andrew gaat waarschijnlijk binnen een jaar naar school, maar hij heeft iemand nodig die hem daarop voorbereidt. Millicent heeft een slechte gezondheid. Ze mag zich niet te veel inspannen en heeft goede zorg en aandacht nodig.’

Julia knikte, haar hoop nam toe. Betekende deze informatie dat Mrs. Emmitt haar voldoende gekwalificeerd vond?

‘De kinderen hebben drie jaar geleden hun moeder verloren; mogelijk is dat de reden waarom Andrew zo’n lastige periode doormaakt.’

Julia verstrakte. Zo’n lastige periode? Wat bedoelde ze?

‘Sir William heeft ook nog twee nichtjes onder zijn voogdij,’ ging Mrs. Emmitt verder. ‘Miss Katherine Ramsey wordt volgende maand achttien en Miss Penelope is vijftien. De meisjes zijn hier op Highland opgegroeid en naast de rouw om hun vader vraagt het feit dat hun huis en landgoed in de handen van een achterneef zijn overgegaan van hen een enorme aanpassing.’ Mrs. Emmitt keek haar gekweld aan. ‘Het is voor ons allemaal een aanpassing.’

Julia slikte en probeerde het allemaal te volgen. ‘Dus ik zou zowel de kinderen van Sir William als de twee jonge ladies les moeten geven?’

Dominee Langford had niets over Katherine en Penelope gezegd. Geen wonder dat Mrs. Emmitt wilde weten of zij de beide oudere meisjes ook de nodige sociale vaardigheden kon bijbrengen. Katherine was oud genoeg om aan het hof voorgesteld te worden en in Londen deel te nemen aan het balseizoen.

‘Dat klopt.’ Mrs. Emmitt knikte. ‘Ze komen alle vier onder uw hoede. Sir William heeft een lesprogramma opgesteld.’

Julia had nooit deelgenomen aan een balseizoen, maar haar moeder wel. Zij kon haar vast wel adviseren over de manier waarop ze Katherine daar goed op kon voorbereiden.

‘Met uw goedvinden breng ik u nu bij Sir William; hij zal het gesprek afronden.’ Mrs. Emmitt stond op en wachtte op Julia’s antwoord.

‘Jazeker, ma’am; het is me een eer hem te ontmoeten.’ Julia stond op.

‘Kom dan maar mee.’

Mrs. Emmitt liep de ontvangstkamer uit en ging haar voor op de stenen trap, voorbij een gecapitonneerde deur, naar de grote hal.

‘Laat het maar
aan Carrie Turansky over
om een goed boek
te schrijven.’

romantischeboeken.nl

Engeland, 1911. In de financieel zware tijden aan het begin van de twintigste eeuw moet Sir William Ramsey, de heer van Highland Hall, alles uit de kast halen om het landgoed te redden van de ondergang. Het laatste wat hij daarbij kan gebruiken is de 27-jarige gouvernante Julia Foster, die niet alleen zijn kinderen manieren bijbrengt, maar ook het hele huishouden onder handen neemt. Tot hij inziet dat Julia's hervormingen weleens de redding van Highland Hall kunnen betekenen.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 2437 1 / NUR 342

9 789029 724371

www.uitgeverijvoorhoeve.nl